

Hof van Beroep Antwerpen, arrest van 24 mei 2004

1. Internationale koop – vóór 1 september 1999 - toepasselijke wet – verdrag van Den Haag 15 juni 1955 – a. voorrang op EVO – b. (impliciete) rechtstkeuze – c. toepasselijkheid CISG – d. artikel 4 Haags verdrag 1955 – onderzoeksplicht koper – afzonderlijke aanknopng – plaats waar onderzoek moet gebeuren – 2. Schuldvergelijking – toepasselijk recht – cumulatieve toepassing van de op de onderscheiden verbintenissen toepasselijke wetten – 3. Cessie van schuldvordering – tegenwerpelijkeid – toepasselijk recht – artikel 12, 2, EVO – 4. Frans faillissementsvonnis – vóór 31 mei 2002 – erkenning – artikel 8 Frans-Belgisch verdrag 8 juli 1899 – erkenning de plano

1. Vente internationale – avant le 1^{ier} septembre 1999 – droit applicable – Convention de La Haye du 15 juin 1955 – a. priorité sur la Convention de Rome – b. choix (implicite) du droit applicable – c. applicabilité de la CVIM – d. article 4 Convention de La Haye 1955 – obligation d'examen de l'acheteur – rattachement séparé – lieu où l'examen doit être fait – 2. Compensation – droit applicable – cumul des lois applicables aux obligations en cause – 3. Cession de créance – opposabilité – droit applicable – article 12, 2, convention de Rome – 4. Déclaration de la faillite en France – avant le 31 mai 2002 – reconnaissance – article 8 Convention franco-belge du 8 juillet 1899 – reconnaissance de plein droit

Het Hof van Beroep, zitting houdend te Antwerpen, 4e KAMER, recht doende in burgerlijke zaken, heeft volgend arrest gewezen:

Inzake: 2000/AR/685:

NV P., (...), appellante tegen het vonnis van de rechtbank van koophandel te Tongeren d.d 19 januari 2000; vertegenwoordigd door Meester P. De Keersmaecker loco Meester P Buntinx, (...);

tegen

Mter. Jean-Yves GUILLEMONAT, gerechtelijk mandataris, met kantoor te Frankrijk, (...), vervangende Mter. Jacqueline CARIVEN als gerechtelijk vereffenaar (curator) van de vennootschap naar Frans recht SARL A., waarvan de maatschappelijke zetel gelegen was te Frankrijk, (...); geïntimeerde vertegenwoordigd door Meester S. Brauner loco Meester J Bornet, (...);

(...)

Overwegende dat geïntimeerde q.q bij exploit van 29/07/1998 appellante dagvaardde in betaling van vijf facturen, zich uitstrekkend over een periode van 01/03/1995 tot en met 23/05/1995, ten bedrage van in totaal 97.547,95 EUR (639.872,60 FRF), te verminderen met een kredietnota nr. 25/95 van 23/05/1995 ten bedrage van 30,49 EUR (200,00 FRF), hetzij van een bedrag van 97.517,46 EUR (639.672,60 FRF), te vermeerderen met de moratoire intresten vanaf 16/06/1995, de gerechtelijke intresten berekend op grond van de conventionele rentevoet van 8,73% per jaar, de jaarlijkse kapitalisatie van de vervallen intresten en de kosten van het geding, wegens verkoop en levering van schoenproducten aan appellante;

Overwegende dat het bestreden vonnis de vordering ontvankelijk en grotendeels gegrond verklaarde;



(...)

Overwegende dat de feiten die ten grondslag liggen van de hoofdvordering van geïntimeerde q.q. kunnen worden geschetst als volgt:

- dat geïntimeerde q.q. beweert dat appellante aan haar een bedrag van 97517,46 EUR (639.672,60 FRF) in hoofdsom verschuldigd is – uit hoofde van vijf facturen, zich uitstrekkend over een periode van 01/03/1995 tot en met 23/05/1995, verminderd met een kredietnota van 23/05/1995 ten bedrage van 30,49 EUR (200,00 FRF) – wegens levering van verschillende partijen goederen (vnl schoenartikelen);
- dat bij vonnis van 06/04/1995, gewezen door de rechtbank van koophandel te Créteil (Frankrijk), op de SARL A. – die in 1995 in financiële moeilijkheden verkeerde – het algemeen stelsel van “redressement judiciaire” toepasselijk werd verklaard, met een observatieperiode van 6 maanden, teneinde een herstelplan uit te werken;
- dat luidens dit vonnis Mter. Jacqueline CARIVEN, gerechtelijk mandataris, werd benoemd tot vertegenwoordiger van de schuldeisers;
- dat bij vonnis van 08/06/1995 de rechtbank van koophandel te Créteil heeft vastgesteld dat de SARL A. niet meer levensvatbaar was, zodat de gerechtelijke vereffening (het faillissement) van de vennootschap werd bevolen overeenkomstig artikel 36 van de Franse Faillissementswet van 25/01/1985;
- dat luidens dit tweede vonnis Mter. Jacqueline CARIVEN werd aangesteld als gerechtelijke vereffenaar (curator);
- dat geïntimeerde q.q. tevergeefs de schuldvordering van de gefailleerde SARL A. jegens appellante, niettegenstaande herhaalde ingebrekestellingen bij brieven van respectievelijk 16/06/1995, 28/07/1995, 05/10/1995, 19/01/1996 en 13/01/1997, poogde te innen;
- dat geïntimeerde q.q. uiteindelijk dagvaarding liet betekenen op 29/07/1998 (zie hierboven);

I. Wat betreft de toepasselijke wet

1. Overwegende dat de (oorspronkelijke) vordering betrekking heeft op verschillende (internationale) koopovereenkomsten van schoenartikelen (lichamelijke roerende goederen), gesloten (in de periode tussen maart en mei 1995 – vgl. de factuurdata) tussen een Franse verkoper (SARL A.) en een Belgische koper (NV P.);

a. Overwegende dat, rekening houdend met de aard van de verkochte koopwaar enerzijds en met de datum waarop de kwestieuze koop/koopovereenkomsten werden gesloten anderzijds, de toepasselijke wet, zoals terecht door geïntimeerde q.q. aangevoerd, dient te worden bepaald overeenkomstig het Verdrag van Den Haag van 15/06/1955 met betrekking tot de op de internationale koop van roerende lichamelijke goederen toepasselijke wet, goedgekeurd bij wet van 21/09/1962 (BS 29/09/1964);

dat dit Verdrag weliswaar op 19/02/1999 door België werd opgezegd met ingang van 01/09/1999 (B.S. 30/06/1999), doch dit van toepassing blijft op eerder gesloten koopovereenkomsten, hetgeen in casu het geval is nu de koopovereenkomsten tussen partijen dateren van 1995;

Overwegende dat de stelling van appellante dat niet het Verdrag van Den Haag van 1955, maar wel het Verdrag van Rome van 1980 (EVO) van toepassing is op onderhavig geding (daarbij verwijzend naar TRAEST M., “De opzegging door België van het Haagse Verdrag van 15/06/1955 nopens de internationale koop van roerende lichamelijke zaken toepasselijke wet”, *DAOR* 1999, 45-47), dient te worden verworpen;

Overwegende dat inderdaad, hoewel in de rechtsleer controversie bestaat over deze kwestie, het Hof van oordeel is dat in casu het Haagse Verdrag van 1955 in de rechtsorde voorrang heeft op het EVO, nu artikel 21 EVO zelf bepaalt “dit verdrag laat onverlet de toepassing van internationale verdragen waarbij een verdragsluitende Staat partij is of zal worden”;

dat op grond van deze bepaling de *lex specialis* steeds voorrang heeft op de *lex generalis*; dat dit concreet betekent – gelet op het bijzonder karakter van het Haagse Verdrag van 1955 – dat dit Verdrag primeert op de regels van het EVO; dat dit laatste Verdrag een algemene draagwijdte heeft doordat het betrekking heeft op alle verbintenissen uit overeenkomst met een internationaal karakter;

Overwegende dat volgens de collisieregels vervat in artikel 2 van het Verdrag van Den Haag van 1955 de koop wordt beheerst door de interne wet van het door de contracterende partijen



aangewezen land; dat deze aanwijzing moet geschieden bij uitdrukkelijk beding of ontwijfelbaar voortvloeiend uit de bepalingen van de overeenkomst;

dat bij gebreke van een door partijen, met inachtneming van de bepalingen van voormeld artikel 2, toepasselijk verklaarde wet, de koop wordt beheerst door de interne wet van het land, waar de verkoper zijn gewoon verblijf heeft op het ogenblik waarop hij de order ontvangt (artikel 3 van het Verdrag van Den Haag van 1955);

Overwegende dat de kwestieuze door geïntimeerde q.q. uitgestelde niet geprotesteerde facturen (onderaan, naast het totaal bedrag) verwijzen naar de Franse wetten nr. 92 -1442 van 31/12/1992 en nr. 80335 van 12/05/1980;

dat, overeenkomstig artikel 2 van het Verdrag van Den Haag van 15/06/1955, hieruit, in tegenstelling tot de bewering van appellante, wel degelijk blijkt dat partijen ontwijfelbaar de Franse wet hebben aangewezen;

dat bovendien alleszins, gelet op de ligging (in Frankrijk) van de maatschappelijke zetel van SARL A. (verkoper), de Franse wet van toepassing is, overeenkomstig artikel 3 van het Verdrag van Den Haag van 1955;

Overwegende dat het toepassingsgebied van de (Franse) contractswet zeer ruim is en onder meer de totstandkoming van de overeenkomst, haar interpretatie, de gevallen van uitdoving van de verbintenissen, de gevolgen van de niet-nakoming, enz... bestrijkt (Zie J. Erauw e.a. "Internationaal privaatrecht en nationaliteitsrecht – overzicht van rechtspraak", *T.P.R* 1998, nr. 237, blz.1500);

b. Overwegende dat, wat het materieel recht zelf betreft, ook dient te worden benadrukt dat het V.N. Verdrag inzake internationale koopovereenkomsten betreffende roerende zaken van 11/06/1980 (ook aangeduid als C.I.S.G - Verdrag of Weens Koopverdrag) van toepassing was in Frankrijk op het ogenblik waarop de kwestieuze koopovereenkomsten werden gesloten (begin 1995);

dat uit de lijst van de gebonden staten, gevoegd bij de Belgische Wet van 04/09/1996 houdende de instemming met het Weens Koopverdrag, immers blijkt dat dit Verdrag in Frankrijk reeds in werking is getreden op 01/01/1988 (zie B.S. 01/07/1997, blz. 17.490 of idem in T.B.H., 1998, blz 345);

Overwegende dat dienvolgens het Frans recht, met inbegrip van de relevante bepalingen van het Weens Koopverdrag, in het onderhavig geval dienen te worden toegepast, niettegenstaande België nog geen partij was bij het Weens Koopverdrag op het ogenblik waarop de kwestieuze koopovereenkomsten werden gesloten;

2. Overwegende dat voormelde beschouwingen dienen te worden genuanceerd, zoals hierna gezegd;

a. Overwegende dat artikel 4 van het Verdrag van Den Haag van 15/06/1955 immers voorziet in een bijzondere conflictenregel met betrekking tot het onderzoek van de roerende lichamelijke zaken: dat, behoudens uitdrukkelijk beding van het tegendeel, de interne wet van het land waar het onderzoek van de goederen moet plaatsvinden van toepassing is ten aanzien van de wijze en de termijnen waarbinnen het onderzoek en de kennisgevingen met betrekking tot het onderzoek moet geschieden, alsook ten aanzien van de maatregelen te nemen in geval van weigering van de goederen; dat de plaats waar de verkoper de goederen moet leveren aan de koper (of zijn vervoerder) doorgaans wordt gelijkgesteld met de plaats waar de koper (of zijn vertegenwoordiger) het onderzoek moet uitvoeren op de verkochte goederen (zie J. Erauw e.a. a.w., *T.P.R.*1998, nr.236, blz 1500);

Overwegende dat in casu partijen niet uitdrukkelijk de wet hebben aangewezen die toepasselijk is op het onderzoek van de kwestieuze koopwaar;

dat dienvolgens rechtsvragen omtrent het onderzoek van de kwestieuze goederen moeten worden opgelost aan de hand van het Frans recht (met inbegrip van het Weens Koopverdrag, zie hierboven), indien blijkt dat het onderzoek in Frankrijk moest plaatsvinden;

dat zo integendeel blijkt dat dit onderzoek in België moest geschieden, op dit vlak het Belgisch recht relevant zal zijn, met inbegrip van de (thans opgeheven) Eenvormige Wet inzake de internationale koop van roerende lichamelijke zaken van 01/07/1964 (afgekort E.W.I.K.), en niet het Weens Koopverdrag;



dat in België het Weens Koopverdrag immers slechts op 01/11/1997 in werking is getreden; dat internationale koopovereenkomsten die (zoals in casu) voor die datum gesloten zijn, beheerst blijven door de E.W.I.K. wanneer de collisieregels het Belgisch recht aanduidt;

b. Overwegende dat een tweede nuancering zich opdringt in verband met de exceptie van schuldvergelijking die door appellante wordt opgeworpen (zie hieromtrent verder), om reden dat men inzake schuldvergelijking tegenover wederzijdse schulden staat;

Overwegende dat, wanneer de wederzijdse schulden door onderscheiden wetten worden beheerst, het verantwoord lijkt de cumulatieve toepassing van de beide wetten te vereisen, omdat men zich moeilijk kan inbeelden dat een verbintenis door schuldvergelijking uitdooft, zonder dat de wet, die deze verbintenis beheerst, deze uitdovingsmodaliteit toelaat (PH. Colle, *Problemen van internationaal faillissementsrecht in een Belgisch en rechtsvergelijkend perspectief*, T.P.R. 1993, blz. 473, i.h.b. nr. 58, blz. 503);

Overwegende dat in casu het door appellante aangevoerd middel van compensatie (wederzijdse schuldvordering) steunt op facturen van partijen schoenen, die appellante zelf en een (Belgische) zustervenootschap (NV T.) aan de SARL A. in 1995 verkochten, zodat (bij gebreke van uitdrukkelijke wetskeuze), krachtens artikel 3 van het Verdrag van Den Haag van 15/06/1955, het Belgisch recht van toepassing is ten aanzien van deze koopovereenkomsten;

dat daarentegen, zoals hierboven aangetoond, de koopovereenkomsten, die ten grondslag liggen van de schuldvordering van geïntimeerde q.q., beheerst worden door het Frans recht;

Overwegende dat derhalve, om de aangevoerde schuldvergelijking te beoordelen, het Frans en het Belgisch recht cumulatief moeten worden toegepast;

dat, zoals hierna aangetoond, de cumulatieve toepassing van het Frans en het Belgisch recht geen verregaande gevolgen heeft, gezien beide rechtstelsels gelijklopende beginselen huldigen inzake schuldvergelijking;

c. Overwegende dat een deel van de door appellante ingeroepen schuldvordering, die zij inroept ter ondersteuning van de door haar opgeworpen schuldvergelijking, naar verluid onbetaalde facturen (niet medegeedeeld) betreft, die door haar Belgisch zusterbedrijf (NV T.) voor het faillissement van de SARL A. werden uitgeschreven (zie beroepsconclusies van appellante blz. 7 en 8);

dat volgens appellante de NV T. de uitstaande schuldvordering op de S.A.R.L A. aan haar heeft gecedeerd;

Overwegende dat, afgezien van de vraag of het bestaan zelf van deze overdracht al dan niet is bewezen (zie hieromtrent verder ten gronde), er subsidiair alleszins problemen rijzen op het vlak van de tegenstelbaarheid van deze cessie;

dat, wat betreft de tegenstelbaarheid van de cessie, rekening dient te worden gehouden met artikel 12, lid 2, van het Europees Verdrag van 19/06/1980 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (afgekort E.V.O) om de wet te bepalen die de tegenstelbaarheid van de bedoelde cessie van schuldvordering beheerst;

dat, overeenkomstig artikel 12, lid 2 van het E.V.O., het recht dat de gecedeerde vordering beheerst bepaalt, of zij voor cessie vatbaar is, alsmede of de betrekkingen tussen de cessionaris en schuldenaar, de voorwaarden waaronder de cessie aan de schuldenaar kan worden tegengeworpen en of de schuldenaar door betaling is bevrijd;

dat het rapport Guilano-Lagarde betreffende het E.V.O (waarvan de volledige tekst beschikbaar is op de website www.ipr.be) te dezen bepaalt dat: *“De bewoordingen “voorwaarden waaronder de cessie aan de schuldenaar kan worden tegengeworpen” omvatten eveneens de voorwaarden voor de overdraagbaarheid van de gecedeerde vordering, alsmede de vormen die in acht moeten zijn genomen om de cessie ten aanzien van de schuldenaar te doen werken”*;

dat met andere woorden in de verhouding tussen de beweerde gecedeerde schuldenaar (in casu geïntimeerde q.q.) en de beweerde cessionaris (in casu appellante), is op de aangevoerde overdracht van schuldvordering hetzelfde recht van toepassing als op de oorspronkelijke schuldvordering van de NV T. ten aanzien van geïntimeerde q.q.;



dat deze schuldvordering, overeenkomstig artikel 3 van het Verdrag van Den Haag van 15/06/1955, wordt beheerst door het Belgisch recht, zodat in beginsel de beweerde overdracht ervan ten aanzien van geïntimeerde q.q. ook moet worden beoordeeld volgens het Belgisch recht;

d. Overwegende dat wat betreft het faillissement van de SARL A. vooralsnog de volgende algemene aanmerkingen kunnen worden gemaakt;

Overwegende dat de Europese Insolventieverordening van 29/05/2000 *ratione temporis* alleen van toepassing is op insolventieprocedures die geopend zijn na haar inwerkingtreding, hetzij vanaf 31/05/2002;

dat insolventieprocedures die geopend werden voor de inwerkingtreding van de Verordening en die onder toepassing vallen van een bilateraal Verdrag, door dit laatste beheerst blijven;

dat de gevolgen in België van een Frans faillissementsvonnis dat, zoals in het geval van de SARL A., werd uitgesproken voor de inwerkingtreding van de Verordening, beheerst blijven door het Frans-Belgisch Verdrag van 08/07/1899, hetgeen overigens niet betwist is tussen partijen;

dat, krachtens artikel 8 § 2 van dit Verdrag, de gevolgen van een in “een” van de verdragstaten uitgesproken faillissement in de andere verdragstaat de plano zullen erkend worden;

II. Wat betreft de benoeming van geïntimeerde q.q. en de gevolgen hiervan

1. Overwegende dat Mter. CARIVEN aan de rechtbank van koophandel te Créteil heeft verzocht om in haar vervanging te voorzien als gerechtelijke vereffenaar van de vennootschap SARL A.;

dat dit verzoek werd ingewilligd en geïntimeerde q.q. werd benoemd ter vervanging van Mter. CARIVEN krachtens een vonnis gewezen op 04/06/2002

2.

a. Overwegende dat de benoeming van geïntimeerde q.q. als gerechtelijke vereffenaar van de vennootschap SARL A. geen hervatting van het geding vereist;

Overwegende dat volgens de Belgische procedureregeling (*lex fori*) de hervatting van geding niet nodig is, wanneer een geding namens de inmiddels failliet verklaarde of onder gerechtelijk akkoord geplaatste partij wordt voortgezet; dat in dit geval het faillissement of het gerechtelijk akkoord immers de procespartij niet doet verdwijnen en er geen verandering van staat is in de zin van artikel 815 van het Gerechtelijk Wetboek;

dat de curator van een faillissement dan ook geen hervatting van geding hoeft te doen in de lopende gedingen waarin de gefailleerde betrokken is op het ogenblik van de faillietverklaring;

dat eveneens kan worden gesteld dat de curator zijn ambt van rechtswege uitoefent en aldus de gefailleerde wettelijk vertegenwoordigt; dat door de kennisgeving van het faillissement de curator van rechtswege formele geding partij is in opvolging van de gefailleerde;

dat deze oplossing eveneens moet worden toegepast ten aanzien van de Franse gerechtelijke vereffenaars, aangezien artikel L622-9, Frans Wb.Kh (vroeger: artikel 152 van de Franse faillissementswet van 25/01/1985) bepaalt dat de gerechtelijke vereffenaar (in casu geïntimeerde q.q.) alleen en van rechtswege gerechtigd is om, in die hoedanigheid, in rechte te ageren namens de gefailleerde (SARL A.) ten gevolge van diens ontzetting;

dat dit gevolg van een Frans faillissementsvonnis de plano in België wordt erkend (artikel 8 § 2 van het Frans -Belgisch Verdrag van 08/07/1899);

dat a fortiori geen hervatting van het geding vereist is wanneer, zoals in casu, de curator (of een Franse gerechtelijke vereffenaar) zelf, in de loop van het geding, door een andere curator wordt vervangen bij een gerechtelijke beslissing;

b. Overwegende dat Mter Jean-Yves GUILLEMONAT, gerechtelijk mandataris, subsidiair, in gecoördineerde conclusies in hoger beroep, neergelegd ter griffie van dit Hof op 01/09/2003, zover als nodig, het geding ingeleid namens Mter. CARIVEN q.q. hervat en verder zet;

dat het Hof hiervan akte neemt;



III. Wat betreft de zaak ten gronde

1. Overwegende dat appellante de vordering van geïntimeerde betwist, aanvoerende dat de vordering van geïntimeerde q.q. is teniet gegaan, deels door compensatie met de factuur nr9501 01 van appellante – 29.745,85 EUR (195.120,00 FRF) – en deels met de schuldvordering van de NV T. op de gefailleerde – 66.275,08 EUR (434.736,00 FRF) – die volgens appellante aan haar werd gecedeerd;

a. Schuldvergelijking met de factuur nr. 950101 van appellante – 29.745,85 EUR (195.120,00 FRF);

Overwegende dat geïntimeerde q.q. blijkens zijn gecoördineerde besluiten in hoger beroep, neergelegd ter griffie van dit Hof op 01/09/2003, berust in het vonnis a quo waar dit beslist dat de vordering van geïntimeerde q.q. diende te worden verminderd met de niet betwiste factuur met nummer 950101 van 03/01/1995 ten bedrage van 29.745,85 EUR (195.120,00 FRF) ingevolge schuldvergelijking van rechtswege overeenkomstig artikel 1290 B.W;

Overwegende dat appellante de verhoging van de voormelde factuur nastreeft met de conventionele intresten van 16% per jaar sedert de vervaldag ervan, zijnde 03/03/1995;

Overwegende dat, zoals hierboven reeds gezegd, overeenkomstig het vonnis a quo (dat op dat vlak niet wordt bestreden), de factuur voormeld van appellante van rechtswege werd uitgedoofd door schuldvergelijking met de facturen van geïntimeerde q.q., en meer bepaald, met haar eerste factuur van 01/03/1995, waarvan het hoofdbedrag – 30.378,67 EUR (199.271,00 FRF) – het hoofdbedrag van de factuur van appellante te boven gaat;

dat bijgevolg de factuur van appellante volledig werd aangezuiverd voor haar vervaldatum, zodat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van nalatigheidsintresten;

dat inderdaad wettelijke schuldvergelijking van rechtswege plaats heeft uit kracht van de wet, zelfs buiten weten van de schuldenaars; dat ingevolge de aldus automatisch intredende compensatie de vorderingen teniet gaan met inbegrip van de accessoria zoals zekerheden en intresten;

Overwegende dat ten overvloede kan worden opgemerkt dat appellante niet aantoonde dat een conventionele intrest van 16% per jaar werd bedongen; dat haar factuur (stuk 1 van appellante) hiervan overigens geen melding maakt;

b. Schuldvergelijking met de schuldvordering van NV T. – 66.275,08 EUR (434.736,00 FRF);

b1. Overwegende dat appellante beweert dat begin 1995 tussen partijen werd afgesproken dat de schuld van appellante ten aanzien van SARL A. gecompenseerd zou worden met de schuldvordering van haar zustervenootschap (NV T.) ten aanzien van SARL A., dewelke vervolgens aan appellante zou zijn overgedragen;

Overwegende dat geïntimeerde q.q. zulks betwist en beweert dat dergelijke akkoorden hem volledig onbekend zijn;

Overwegende dat appellante geen enkel bewijs bijbrengt van het bestaan van de beweerde (conventionele) compensatie tussen de schuld van SARL A. ten aanzien van NV T. enerzijds, en de schuld van appellante ten aanzien van SARL A. anderzijds;

b2. Overwegende dat bovendien de uitleg van appellante te dezen niet geloofwaardig voorkomt, rekening houdend met de volgende elementen:

- dat, indien het de bedoeling van partijen was om de betalingsachterstand van SARL A. ten aanzien van NV T. aan te zuiveren door middel van compensatie met facturen betreffende de levering van goederen door SARL A., het logischer ware geweest dat deze laatste deze goederen aan de NV T. zelf had geleverd en gefactureerd (in plaats van aan een aanverwante vennootschap, zijnde appellante);
- dat de stelling van appellante bovendien wordt ontzenuwd door de dagvaarding die NV T. nog op 27/05/1995 liet uitreiken aan SARL A. teneinde betaling te bekomen van haar facturen ten bedrage van 66.275,08 EUR (434.736,00 FRF) (zie stuk 16 van geïntimeerde q.q.), terwijl in maart 1995 SARL A. reeds goederen aan appellante had geleverd en gefactureerd tot beloop



van een hoger bedrag (stukken 1 tot en met 4 van geïntimeerde); dat met andere woorden, indien de door appellante beweerde compensatie-overeenkomst werkelijk bestond, haar zustermaatschappij (NV T.) noodzakelijkerwijze diende te beschouwen dat krachtens deze overeenkomst haar factuur uitgedoofd was door de facturen van SARL A.;

- dat de stelling van appellante wordt tegengesproken door de houding van de NV T. nadat zij op 23/06/1995 een verstekvonnis had bekomen tegen SARL A., nu de raadsman van de NV T. in zijn brief van 27/06/1995 aan Mter CARIVEN vroeg of zijn cliënte de inning van een dividend mocht verwachten in het faillissement van SARL A., zonder enige melding, laat staan voorbehoud, te maken met betrekking tot de thans ingeroepen schuldvergelijking;
- dat dit alles immers minstens voldoende zwaarwichtige vermoedens en overeenstemmende elementen oplevert om te besluiten dat er altijd twee onderscheiden verhoudingen bestonden: SARL A./appellante, enerzijds, en SARL A./NV T. anderzijds;

b3. Overwegende dat overigens wettelijke compensatie op grond van de artikelen 1289-1290 B.W. (dezelfde tekst in België en Frankrijk) vereist dat er wederkerige schuldvorderingen bestaan, hetgeen inhoudt dat dezelfde twee personen respectievelijk elkaars schuldeiser en schuldenaar zijn;

- dat in casu de vereiste van wederkerigheid niet vervuld is, aangezien de schuldeiser van SARL A. (NV T.) zich niet vereenzelvigd met haar schuldenaar (appellante);
- dat de bewering van appellante dat de door SARL A. gefactureerde schoenen afkomstig waren van NV T. en dat deze vervolgens doorverkocht werden aan appellante – en dat er aldus tussen deze schuldvorderingen een nauwe band bestaat en er een reden is om compensatie toe te staan – niet bewezen is, en bovendien niet relevant is omdat wettelijke schuldvergelijking in casu niet kon plaatsgrijpen bij gebreke van wederzijdse schulden tussen dezelfde personen;

b4. Overwegende dat appellante verder beweert dat de schuldvordering van de NV T. tegen SARL A. aan haar werd overgedragen;

Overwegende dat geïntimeerde q.q. terecht het bestaan van deze overdracht niet bewezen acht, rekening houdend met de hiernavolgende elementen;

- de door de NV T. op basis van de (voormelde) dagvaarding van 27/04/1995 bekomen veroordeling bij verstek van SARL A. ten bedrage van 66.275,08 EUR (434.736,00 FRF) - (vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 23/06/21995, stuk 16 van geïntimeerde);
- de omstandigheid dat, toen NV T. vernam dat haar schuldenaar (S.A.R.L A.) failliet werd verklaard, de raadsman van NV T. (ook de raadsman van appellante) in zijn brief van 27/06/1995 gewag maakt van een schuldvordering namens NV T. (stuk 16 van geïntimeerde q.q.);
- de omstandigheid dat appellante de beweerde overdracht van de schuldvordering van haar zustervenootschap (NV T.) slechts voor het eerst in haar conclusies in eerste aanleg van 1998 heeft ingeroepen, hetzij drie jaar na de feiten;
- de omstandigheid dat appellante het bestaan ervan tracht te bewijzen aan de hand van een niet-gedateerde verklaring (stuk 9 van appellante), dewelke zij voor het eerst met haar aanvullende conclusies in eerste aanleg van oktober 1999 heeft overgelegd;
- de bewering dat de kwestieuze verklaring door de verantwoordelijken van beide vennootschappen zijn ondertekend, terwijl hun naam niet wordt vermeld, noch het bedrag van de overdracht en dergelijke meer, alsook deze verklaring evenmin wordt gestaafd door enig deugdelijk bewijsstuk;
- dat volgens deze verklaring de beweerde overdracht van schuldvordering plaatsgreep op 05/07/1995, zijnde amper een week nadat gewag werd gemaakt van de schuldvordering namens NV T. (stuk 16 van geïntimeerde q.q.);
- de verklaring van de curator van de inmiddels in staat van faillissement verklaarde NV T., Mter. E. VAN MEENSEL, die luidt als volgt: *“Ik was eertijds curator van het faillissement NV T. dat reeds geruime tijd door mij werd afgesloten wegens ontoereikend actief. Voor zover ik kan terugvinden is de overdracht van schuldvordering tussen NV T. en NV P. mij nooit meegedeeld en mij derhalve onbekend. Ik kan ook niet uitmaken wie voor NV T. het stuk*



ondertekend zou hebben. Indien het stuk authentiek zou zijn en inderdaad op 5 juli 1995 zou opgesteld geweest zijn, zou er minstens een tegenprestatie van P. moeten zijn voor NV T., doch ik heb hiervan ook geen enkele kennis. Aan de hand van de gegevens die ik ken en aan de hand van de stukken die U overmaakt, kan ik mij niet van de indruk ontdoen dat de overdracht van schuldvordering slechts achteraf werd opgesteld teneinde de vordering van uw cliënte te kunnen tegengaan...” (stuk 16 ter van geïntimeerde q.q.);

Overwegende dat al deze elementen de beweerde overdracht zeer onwaarschijnlijk maken, hetgeen nogmaals bevestiging vond in het feit dat de NV T. op 12/05/2000 de hernieuwing van het verstekvonnis van 23/06/1995 ten laste van SARL A. heeft nagestreefd op grond van artikel 806 van het Gerechtelijk Wetboek (stuk 18 van geïntimeerde q.q.);

dat uit dit alles dient te worden afgeleid dat NV T. steeds de enige titularis is geweest van haar schuldvordering en zich als dusdanig ook gedroeg, zodat de overdracht ervan aan appellante niet afdoende naar recht wordt aangetoond;

b5. Overwegende dat ten overvloede kan worden opgemerkt dat de beweerde overdracht van schuldvordering van de NV T. aan appellante slechts tegen de SARL A. kon worden ingeroepen mits vervulling van de door de wet voorgeschreven voorwaarden;

dat deze kwestie dient te worden beoordeeld op grond van de Belgische wet, aangezien het Belgisch recht van toepassing is op de (beweerde) gecedeerde schuldvordering, dewelke zelf voortvloeit uit de aanvankelijke koopovereenkomst tussen de NV T. en de SARL A. (artikel 12, lid 2 van het E.V.O.);

dat in België artikel 1690 BW (zoals gewijzigd bij Wet van 06/07/1994, B/S 15/07/1994) bepaalt dat “*de overdracht kan slechts tegen de gecedeerde schuldenaar worden ingeroepen vanaf het ogenblik dat zij aan de gecedeerde schuldenaar ter kennis werd gebracht of door hem werd erkend*”;

dat in casu de kwestieuze schuldvordering in het faillissement van SARL A. werd aangegeven in naam en voor rekening van NV T. (stuk 16 van geïntimeerde q.q.);

dat slechts drie jaar later, hetzij door de mededeling van de conclusies van appellante in eerste aanleg van 14/12/1998 (blz. 4 in fine), de beweerde overdracht van schuldvordering voor de eerste maal aan Mter. CARIVEN q.q. ter kennis werd gebracht in de zin van artikel 1690 B.W.;

dat volgens het document dat appellante in 1999 heeft neergelegd (zie stuk 9 van appellante), de schuldvordering van de NV T. aan haar werd overgedragen op 05/07/1995, hetzij na de opening van de insolventieprocedure (“redressement judiciaire”) van de SARL A., en zelfs na diens faillissement (“liquidation judiciaire”);

dat de overdracht van schuldvordering, minstens de kennisgeving ervan, laattijdig is, aangezien de opening van de insolventieprocedure (“redressement judiciaire”) van de SARL A. de schorsing van het individueel vorderingsrecht tot gevolg heeft en derhalve belet om nadien de overdracht van een schuldvordering ten aanzien van de gefailleerde nog aan de boedel tegenstelbaar te maken (zie artikel 47 van de Franse Faillissementswet van 25/01/1985, thans artikel L621-40 Wb Kh); dat deze schorsing gehandhaafd blijft na de gerechtelijke vereffening (Rép Dalloz, “Sociétés”, deel II, tw. “Faillite – redressement judiciaire (Phase de traitement - L'entreprise)”, nr 199; Parijs, 14/01/1988, D., 1989, Somm.9; Parijs, 30/11/1988, D., 1989, I.R.; 23);

dat dit gevolg van rechtswege in België wordt erkend (artikel 8, § 2, van het Belgisch -Frans Verdrag);

Overwegende dat bijgevolg, zelfs indien de beweerde overdracht van schuldvordering bewezen is (quod non, zie hierboven), zij geen enkele uitwerking kan hebben, nu zij alleszins plaatsgreep na het faillissement van SARL A. en zij slechts veel later ter kennis van geïntimeerde q.q. werd gebracht, terwijl de schuldvordering zelf reeds in het passief van deze laatste was opgenomen ten verzoeke van en namens NV T.;

b6. Overwegende dat tevens ten overvloede kan worden opgemerkt dat, zelfs zo een schuldvordering nog kan worden overgedragen en ingeroepen na de faillietverklaring van de “gecedeerde” schuldenaar, niettegenstaande de schorsing van het individueel vorderingsrecht (quod non), dit geenszins betekent dat de “cessionaris” (in casu appellante) de overgenomen schuldvordering kan aanwenden tot



aanzuivering (schuldvergelijking) van zijn eigen schuld ten aanzien van de failliet verklaarde “gecedeerde” schuldenaar (in casu geïntimeerde q.q);

dat wanneer, zoals in casu de wederzijdse schuldvorderingen door onderscheiden wetten beheerst worden, zij slechts kunnen worden gecompenseerd indien de cumulatieve toepassing van beide wetten zulks toelaat {zie hierboven};

dat compensatie na faillissement en gelijkaardige samenloopsituaties in beginsel verboden is in zowel het Belgisch recht als in het Frans recht op basis van artikel 1298 B.W (dat in beide landen deze wetsbepaling dezelfde is);

Overwegende dat de beide rechtsstelsels weliswaar een uitzondering erkennen op het principiële verbod van schuldvergelijking na faillissement, met name wanneer de wederzijdse schuldvorderingen met elkaar verknocht zijn;

dat indien de oorzaak van de beide schuldvorderingen echter niet voortvloeit uit eenzelfde wederkerige relatie, de schuldvergelijking dient te worden verworpen;

Overwegende dat er bijgevolg geen samenhang kan bestaan tussen twee schuldvorderingen die hun oorsprong vinden in rechtsverhoudingen tussen onderscheiden personen; dat in casu geen enkele samenhang bestaat tussen:

- enerzijds de schuldvordering van geïntimeerde q.q. dewelke voortspuit uit een reeks verkoopcontracten tussen geïntimeerde q.q. en appellante, en
- anderzijds, de rechten die appellante beweert te hebben verworven van de N.V T. ten gevolge van de beweerde cessie, welke rechten niet voortvloeien uit de kwestieuze verkoopcontracten tussen geïntimeerde q.q. en appellante, doch wel uit de onderscheiden relatie tussen geïntimeerde q.q. en de NV T.;

2. Overwegende dat appellante met betrekking tot de vordering van geïntimeerde q.q. de exceptio non adimpleti contractus opwerpt, aanvoerende dat de kwestieuze facturen van geïntimeerde q.q. de levering van partijen schoenen betreffen, die gebreken vertoonden, en zodoende de beweerde schade in mindering dient te worden gebracht (zie debetnota's);

2a. Overwegende dat appellante verwijst naar zes debetnota's, die volgens haar tegelijkertijd werden opgemaakt op datum van 30/06/1995 en die betrekking hebben op de kwestieuze facturen (zie stuk 2 van appellante);

Overwegende dat geïntimeerde q.q. beweert dat appellante deze debetnota's en de beweerde onderliggende aanspraken (klachten omtrent beweerde gebreken en dergelijke meer) haar voor de eerste maal heeft medegedeeld met en vermeld in haar conclusies in eerste aanleg van 14/12/1998, en dat deze debetnota's haar voorheen volledig onbekend waren;

Overwegende dat evenwel uit de door appellante medegedeelde stukken blijkt dat de debetnota's en facturen in kwestie wel degelijk in haar eigen boekhouding van 1995, waren ingeschreven, zodat hieruit een vermoeden van toezending van de kwestieuze debetnota's aan geïntimeerde q.q. begin juli 1995 kan worden afgeleid, tot bewijs van het tegendeel, quod non;

Overwegende dat de kwestieuze debetnota's in feite facturen uitmaken, die voor het overgrote deel betrekking hebben op beweerde geleden schade ingevolge levering van gebrekkige schoenen, alsook op onder meer te hoog aangerekende prijzen en aangerekende goederen die niet voor haar bestemd waren;

dat evenwel secundaire verbintenissen uit overeenkomsten, zoals schadevergoeding wegens contractuele wanprestatie, geen aanleiding geven tot het opmaken van een factuur; dat bijgevolg, niettegenstaande de kwestieuze debetnota's door geïntimeerde q.q. niet (tijdig) werden geprotesteerd, er geen sprake is van een aanvaarding door geïntimeerde q.q. van deze debetnota's, of noch als dusdanig kunnen worden beschouwd;

2b. Overwegende dat een deel van de door appellante overgelegde debetnota's betrekking heeft op gebreken waarmee, volgens appellante, de door SARL A. geleverde schoenen behept waren;

Overwegende dat geïntimeerde q.q. aanvoert dat appellante in gebreke blijft aan te tonen dat de geleverde schoenen behept waren met gebreken ingevolge het niet tijdig protesteren met betrekking tot de kwestieuze schoenen bij de levering ervan, en van de desbetreffende facturen;



Overwegende dat, bij gebreke van enig andersluidend beding, de kwestie of er al dan niet tijdig protest werd uitgebracht, moet worden beoordeeld aan de hand van de wet van het land waar het onderzoek van de goederen moest plaatsvinden, hetzij de plaats van hun levering (zie het hierboven gestelde met betrekking tot artikel 4 van het Verdrag van Den Haag van 15/06/1955);

2b1. Overwegende dat, aangezien de SARL A. in haar eerste factuur nr34/95 van 01/03/195 (stuk 1 van geïntimeerde) bepaalde dat zij de goederen aan appellante zou bezorgen (zie de melding: “livraison par nos soins”), mag worden aangenomen dat het onderzoek in België moest geschieden en dat de betwistingen die hieruit voortvloeien op basis van het toen geldend Belgisch recht (inclusief de EWIK) moeten worden beslecht;

dat artikel 38.1 E.W.I.K. (Verdrag van Den Haag van 1964 – LUVI) bepaalt dat de koper de zaak op korte termijn moet keuren of doen keuren;

dat artikel 39 E.W.I.K. bepaalt dat de koper binnen een korte termijn, nadat hij de afwijking heeft ontdekt of had moeten ontdekken bij de verkoper dient te protesteren; dat de koper bij zijn protest de aard van de afwijking duidelijk moet aangeven en de verkoper moet uitnodigen om de zaak te keuren; dat de koper het recht om zich op een afwijking van de overeenkomst te beroepen verliest, indien hij niet binnen een termijn van twee jaar te rekenen van de afgifte van de zaak heeft geprotesteerd;

dat met andere woorden bij niet naleving van deze bepalingen, de koper het recht verliest om zich erop te beroepen dat de zaak niet aan de overeenkomst beantwoordt;

2b2. Overwegende dat, aangezien de volgende leveringen plaatsvonden in de magazijnen van de SARL A. in Frankrijk te St.-Maur (zie de stukken 2 tot 5 van geïntimeerde), mag worden aangenomen dat te dezen het onderzoek in Frankrijk moest geschieden en dat de betwistingen die hieruit voortvloeien op basis van het Frans recht (inclusief het Weens Koopverdrag) moeten worden beslecht;

dat artikel 38 van het Weens Koopverdrag bepaalt dat de koper de zaken moet keuren of doen keuren, op een zo kort mogelijke termijn als doenbaar is in de omstandigheden;

dat na deze keuringstermijn, een nieuwe termijn begint te lopen waarbinnen de koper de verkoper op de hoogte moet brengen van de niet-conformiteit van de goederen; dat artikel 39 van het Weens Koopverdrag bepaalt dat de koper het recht verliest om zich erop te beroepen dat de zaak niet aan de overeenkomst beantwoordt indien hij niet binnen een redelijke termijn nadat hij het niet-beantwoorden van de zaak aan de overeenkomst heeft ontdekt of moest ontdekken, hiervan kennis geeft aan de verkoper en de aard van het niet-beantwoorden aan de overeenkomst preciseert; dat de koper in elk geval dit recht verliest, indien hij van de niet-conformiteit van de goederen geen kennis geeft aan de verkoper binnen een termijn van twee jaar na het tijdstip waarop de zaken effectief aan de koper werden overhandigd (of met andere woorden binnen de twee jaar na de levering);

2b3. Overwegende dat in casu, zo de aangevoerde gebreken al overeenstemmen met de werkelijkheid, dient te worden vastgesteld dat appellante tekort is geschoten aan de verplichtingen vervat in de voormelde bepalingen van de E.W.I.K. en van het Weens Koopverdrag;

dat inderdaad de kwestieuze debetnota's geen nauwkeurige omschrijving bevatten van de beweerde gebreken, doch enkel melding maken van vage begrippen zoals “verworpen goederen” (“rejected goods”), “slechte kwaliteit” (“mauvaise qualité”), en dergelijke meer, terwijl appellante in het verleden de aangevoerde gebreken wel omschreef, zoals blijkt uit de klacht van 17/05/1995 (stuk 6 van geïntimeerde q.q.), waarin appellante stelt dat acht paar schoenen door schimmel zijn aangetast (“8 paires avec du moisie”);

dat, met uitzondering van voormeld stuk 6, in de documenten van de SARL A. geen spoor van enige betwisting met betrekking tot de kwaliteit van de kwestieuze goederen is terug te vinden;

dat bij gebreke van enig ander bewijs omtrent het bestaan of de juiste aard van de beweerde niet-conformiteit van de goederen, de kwestieuze debetnota's niet van aard zijn om de door appellante beweerde geleden schade te schragen;

Overwegende dat bovendien, in acht genomen dat, waar de debetnota's dateren van juni 1995, de belangrijke leveringen plaatsvonden drie à vier maanden voor de datum vermeld op de debetnota's (30/06/1995), hetzij respectievelijk op 28/02/1995: levering ter waarde van 30.378,67 EU R



(199.271,00 FRF), (stuk 1 van geïntimeerde q.q.), op 01/03/1995: levering ter waarde van 39.505,18 EUR (259.137,00 FRF), (stuk 2 van geïntimeerde q.q.) en op 27/03/1995: levering ter waarde van 22.442,63 EUR (147.214,00 FRF), (stuk 3 van geïntimeerde q.q.), en dat appellante bovendien de goederen bij hun ontvangst had gekeurd, nu de leveringsbonnen (gevoegd bij de kwestieuze facturen) door haar werden ondertekend zonder enig voorbehoud naast het beding: “*de onderstaande goederen ontvangen in goede staat*” (“*reçu les marchandises ci-dessus en bon état*”), het protest van appellante niet werd geformuleerd binnen de in artikel 39 E.W.I.K. bedoelde “korte termijn” of binnen de door artikel 39 van het Weens Koopverdrag bepaalde “redelijke termijn” (die geïnterpreteerd moet worden als “een heel korte termijn” – J. Erauw a.w. TPR, 1998, nr. 260, blz. 1517);

Overwegende dat appellante tenslotte evenmin enige toelichting, laat staan bewijs, verschaft nopens het bedrag van de schade die zij wegens de beweerde gebreken zou hebben geleden;

2c.

2c1. Overwegende dat, wat betreft de debetnota's die niet op beweerde gebreken slaan, volgens de debetnota nr. 950605 (stuk 7 van appellante) de daarin vermelde schoenartikelen aan de zustervennootschap van appellante moeten worden gefactureerd (“Goods to be invoiced to T. NV”);

dat deze schoenartikelen evenwel overeenstemmen met de niet geprotesteerde factuur van SARL A. gericht aan appellante van 02/03/1995 (stuk 2 van geïntimeerde q.q.), zodat de poging van appellante om deze factuur opnieuw te laten uitschrijven op naam van haar zustervennootschap alleszins laattijdig is, nu deze debetnota minstens vier maanden na de factuur werd opgesteld;

dat deze debetnota bovendien tegenstrijdig is met de stelling van appellante, volgens welke begin 1995 werd overeengekomen dat de nieuwe leveringen via haar (en niet NV T.) zouden verlopen (zie blz. 7 van de beroepsconclusie van appellante);

2c2. Overwegende dat de debetnota nr. 950606 (stuk 8 van appellante) betrekking heeft op “prijzverschillen” (0,46 EUR (3,00 FRF) à 0,61 EUR (4,00 FRF) /paar) tussen schoenartikelen die begin maart 1995 aan appellante werden gefactureerd (stuk 1 van geïntimeerde q.q.) en soortgelijke schoenartikelen die eind maart 1995 werden gefactureerd (stuk 3 van geïntimeerde q.q.);

dat het hier eveneens gaat om een laattijdige poging van appellante om een prijsverhoging te voorkomen, waarmee zij, bij gebreke van een protest desbetreffend binnen een redelijke termijn (d.i. korte termijn), minstens stilzwijgend haar instemming heeft betuigd;

2c3. Overwegende dat de debetnota nr. 950603 (stuk 5 van appellante) betrekking heeft op nalatigheidsintresten met betrekking tot de factuur nr. 950101 van 03/01/1995;

dat ook met deze debetnota geen rekening kan worden gehouden omdat, zoals hierboven reeds gezegd, de toepassingsvoorwaarden voor de nalatigheidsintresten op deze factuur niet verenigd zijn;

2d. Overwegende dat verder ten overvloede kan worden opgemerkt dat aangezien, vanaf het vonnis van 06/05/1995 (“redressement judiciaire”), appellante de exceptio non adimpleti contractus niet meer mocht invoeren, doch zij een aangifte van schuldvordering diende in te dienen van de door haar ingeroepen schuldvorderingen (de zes debetnota's) jegens de gefaillieerde;

dat artikel L 621-28, Fr. Wb.Kh. (vroeger artikel 37, lid 2 van de Franse Faillissementswet) bepaalt dat “*de medecontractant zijn contractuele verplichtingen moet nakomen, niettegenstaande het gebrek aan uitvoering door de schuldenaar van verplichtingen aangegaan voor het vonnis krachtens hetwelk het ‘redressement judiciaire’ werd bevolen; dat dit gebrek aan uitvoering aan de schuldeisers geen ander recht verleent dan een aangifte van schuldvordering in het passief*” (“*Le cocontractant droit remplir ses obligations malgré le défaut d'exécution par le débiteur d'engagements antérieurs au jugement d'ouverture. Le défaut d'exécution n'ouvre droit au profit des créanciers qu'à une déclaration au passif*”) - (zie ook artikel L 621-40, Fr. Wb. Kh.; vroeger: artikel 47, lid 1 van deze wet);

dat de erkenning in België van de gevolgen van het faillissement van de SARL A. inhoudt dat deze aangifte van schuldvordering moest plaatsvinden volgens de modaliteiten en in de vormen voorgeschreven door de wet die het faillissement beheerst, hetzij de Franse Faillissementswetgeving;



dat appellante deze aangifte diende te doen binnen de wettelijke termijn, voorzien in artikel 53, lid 1, van de (toenmalige) Franse Faillissementswet van 25/01/1995 – dat intussen werd opgenomen in artikel L 621-46 van het Franse Wb. Kh. en moet worden samen gelezen met artikel 66 van het Uitvoeringsdecreet nr. 85-1388 van 27/12/1985, dat nog steeds van kracht is – hetzij vier maanden vanaf de datum van publicatie van het vonnis krachtens hetwelk het “*redressement judiciaire*” werd bevolen ten laste van de gefailleerde (“*jugement d'ouverture*”);

dat, bij gebreke hiervan, appellante nog gedurende een jaar de toelating kon bekomen om haar schuldvordering laattijdig aan te geven (“*relevé de forclusion*”), overeenkomstig artikel 53, lid 2 van de (toenmalige) Franse faillissementswet;

dat bij gebreke van het ene of het andere, de door appellante nagestreefde schuldvorderingen uitgedoofd zijn, overeenkomstig artikel 53, in fine van de (toenmalige) Franse Faillissementswet;

3. Overwegende dat appellante tenslotte ten onrechte de door geïntimeerde gevorderde nalatigheidsintresten betwist;

dat inderdaad, gelet op al het voorgaande, de eerste rechter terecht de door geïntimeerde gevorderde nalatigheidsintresten heeft ingewilligd vanaf de eerste ingebrekestelling, zijnde 16/06/1995;

dat appellante niet te goeder trouw haar eigen verzuim kan aanwenden om de vermindering van de hieruit voortvloeiende intresten te bekomen; dat het appellante zelf toekwam om haar schuld te betalen, teneinde de schadebeperkingsplicht na te leven;

IV. Conclusie

Overwegende dat dienvolgens, gelet op al het voorgaande, het bestreden vonnis, zij het op grotendeels andere motieven, dient te worden bevestigd;

OM DIE REDENEN HET HOF

Recht doende op tegenspraak;

(...)

Ontvangt het hoger beroep; verklaart het ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis, zij het op grotendeels andere motieven, (...)

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van vierentwintig mei tweeduizendvier, waar aanwezig waren: de Heer P. RENAERS – Voorzitter; de Heer M. CARETTE – Raadsheer; de Heer P. DE BAETS – Raadsheer; Mevrouw M. VAN AMMELEN – Griffier

